

Gebonden liefde

Colofon

ISBN: 978 90 8954 508 4

1e druk 2013

© 2013, Henriëtte Hemmink

Exemplaren zijn te bestellen via de boekhandel
of rechtstreeks bij de uitgeverij:

Uitgeverij Elikser

Ossekop 4

8911 LE Leeuwarden

www.elikser.nl

Vormgeving omslag en binnenwerk: Evelien Veenstra

Alles in dit verhaal is fictieel. Namen, brieven, mails, personages, plaatsen en gebeurtenissen zijn een product van fantasie van de auteur, of zijn fictieel gebruikt.

Iedere overeenkomst met ware gebeurtenissen, plaatsen of personen (levend of dood) berust op toeval.

Henriëtte Hemmink

Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie, microfilm of op wat voor wijze dan ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de auteur en de uitgeverij.

This book may not be reproduced by print, photoprint, microfilm or any other means, without written permission from the author and the publisher.

Gebonden liefde

Henriëtte Hemmink

Voor Willy en Frieda, mijn ouders!
En, Ronald.
Zij geven mij de vleugels om te vliegen.

*Te vaak
Staat liefde
Dichter bij gedachten
Dan het hart*

1.

Hij leunt met zijn onderarmen op het stuur, om een ontspannen indruk te maken en houdt via de spiegel met half dichtgeknepen ogen de omgeving achter hem scherp in de gaten.

Eens in de twee maanden brengt hij een bezoek aan het dorp. Meestal in de namiddag. Twee weken geleden voor het laatst.

Hij focust zijn blik op de ramen van de kleine, idyllische woning met rieten kap, zonder de prachtige landelijke omgeving waar te nemen.

De achterdeur zwaait open. Een man en een vrouw marcheren met stoïcijnse blikken over het tuinpad naar de auto. Beiden houden een grote verhuisdoos tegen hun lichaam gedrukt, die ze naast de auto op de grond zetten. Zwijgend draaien ze zich om en verdwijnen weer naar binnen.

De waarschuwing vanuit zijn onderbewuste die hij vandaag voelde, was voor hem reden genoeg om poolshoogte te nemen.

Hij weet genoeg.

Langzaam keert hij de auto en rijdt weg.

2.

Iets over half twaalf stapt Emma het huis binnen. Haar ogen worden direct naar de smoezelige envelop op de keukentafel getrokken. Die lag er niet toen ze het huis verliet. Ze buigt

over de tafel om te kunnen zien wat er aan de voorzijde met zwarte inkt geschreven is.

Te huur

Is de brief voor haar bedoeld?

Hij is thuis geweest.

Aarzelend drukt ze haar wijsvinger op de rand van de envelop en trekt hem over het tafelblad naar zich toe. Hij is niet dichtgeplakt. Ze legt de envelop aan de kant.

Emma brengt haar jas naar de hal en installeert zich in haar lievelingsfauteuil bij het raam met een tijdschrift. Om een of andere reden heeft spanning zich in haar vastgehecht.

Een half uur later gaat de huistelefoon over.

‘Met Emma...’

‘Heb je het gezien!’ onderbreekt Gerard.

Verbaasd constateert ze de vreemde opwindning in zijn stem. ‘Wat?’

‘Precies wat jij zoekt.’

Zijn enthousiasme overrompelt Emma en het duurt even voordat ze antwoordt. ‘Waar heb je het over?’

‘Ik heb een envelop op de keukentafel gelegd. Je was er niet. Vanavond leg ik je uit van wie ik het adres kreeg. Als je wilt, moet je snel reageren. Het huisje komt binnenkort in de verhuur.’

Emma is perplex en zegt dat er inderdaad een envelop op tafel ligt.

‘Hij heeft me uitgelegd waar het is. Kijk maar eens op het internet. Beter kun je het niet krijgen.’

Ze bedankt met trillende kin.

‘Het is toch wat je wilt?’ vraagt hij ietwat onzeker.

‘Ja, natuurlijk. Dat hebben we afgesproken,’ antwoordt ze plichtmatig.

Het gesprek stukt. Zoals altijd.

Gerard stelt voor om er vanavond als hij terug is van zijn werk naartoe te rijden. Kansen moet je niet laten liggen.

‘Misschien...’ Ze legt de telefoon neer en huilt geluidloos, omdat ze onbewust terugvalt in de gewoontes die hij haar in de loop van de jaren had opgedrongen; aanpassen en niemand zijn.

Ze start haar laptop en pakt de envelop. Loodzwaar, omdat dit waarschijnlijk de verandering in haar leven in gang zal zetten die ze tegen beter weten in tegenhield. Een mens is nu eenmaal meer gebaat bij zekerheid, al maakt die niet gelukkig.

Emma luistert naar het zachte zoemen van de computer als ze de brief uit de envelop trekt. Haar ogen glijden over haastig genoteerde aantekeningen tussen de lijnen van het papier. *Vrijstaande authentieke woning, in goede staat van onderhoud.*

Het dorp kent ze. Ongeveer tien kilometer hiervandaan.

Er staat nog iets over de ketel van de centrale verwarming, de eigenaar en de kale huurprijs.

‘Beschikbaar over vier weken...’ prevelt ze.

Vier weken om definitief los te weken. Een stap in het onbekende. Niets om zich aan vast te houden. Behalve haar schrijven.

Emma toetst het adres in om via Google Maps een foto van het huis en de omgeving te kunnen zien.

Verbaasd staart ze naar de woning te midden van weiland en bos. Ze kan het bijna niet geloven; dit is wat ze wil. Ze heeft aangegeven wat haar voorkeur heeft, maar nooit verwacht dat een plek met ruimte en uitzicht voor haar weggelegd zou zijn.

Dat Gerard dit aanreikt en haar vertrek daardoor bevordert, doet pijn. Alsof hij het is die haar koffers pakt.

Ze vouwt het papier dubbel, schuift het terug in de envelop en belt haar vriendin Jeanne.

‘Je raadt het nooit...’ begint ze.

‘Verliefd?’

‘Nee.’

‘Nog een schrijfp opdracht?’

‘Daar heeft het niet mee te maken.’

‘Ik geef het op.’

‘Bijna een huis!’

‘Echt?! Helemaal naar je zin? Waarom is het nog niet zeker?’

‘Ik moet het nog bekijken. Vanavond, met Gerard. Hij kwam ermee. Aan de rand van Marleveen. Kan het bijna niet geloven.’

‘Soms helpt het universum en dan krijg je wat je verdient.’

‘Zal ik het doen?’

‘Eerst kijken, toch?!’

‘Maar, dan?’

‘Het voelt als een buitenkans.’

‘Precies, dat bedoel ik.’

‘Zie je ertegen op?’

‘Een beetje.’

‘Je hoeft niet bang te zijn, Em. Het ergste is jou toch al overkomen?’

Lieve Emma!

Nadat we gebeld hadden, besepte ik dat je er niet aan toe bent.

Klopt dat?

Alsof je het niet wilt. Terwijl je innerlijk de stap al een tijd geleden nam.

Wees niet bang.

Het is een kwestie van wennen aan jezelf en je eigen leven.

Je was verdwaald en de weg terug is bijna gevonden.

Heb vertrouwen.

Vooraf in jezelf.

Liefs,

Jeanne.

Emma leest de mail opnieuw.

Waarom is ze zo kwetsbaar geworden?

Ze gaat naar haar werkkamer om te schrijven aan het nieuwe kinderboek. Een opdracht. Het huurhuis probeert ze uit haar gedachten te verdringen.

Al snel is duidelijk dat schrijven niet echt lukt. Ze kan zich niet concentreren en de bedachte karakters spreken niet tot haar verbeelding.

Het is Gerard, die haar vertrek bespoedigt en voorbijgaat aan haar pijn. Dat zit haar nog het meeste dwars. Zijn enthousiasme, dat samengaat met onbegrip.

Emma houdt de tijd in de gaten. Gerard is eraan gewend om direct na zijn werk te eten. Ze heeft zich lang verzet tegen

zijn gewoontes en vaste structuren, maar dat maakte samenleven met hem onmogelijk. Met tegenzin ging ze overstag. Niet van de ene op de andere dag, maar verdeeld over moeilijke jaren.

Nog steeds houdt ze rekening met zijn vaste tijden. Meegaand zijn, is het beste wat ze juist nu kan doen.

Lieve Jeanne,

Dat wennen aan mijn eigen leven gaat lukken. Hoewel ik het gevoel heb over een enorme drempel te moeten stappen, ga ik het doen.

Ik wil het huis zien en voelen. Weten of het een plek voor mij is om te leven en te schrijven. Er zal iets moeten gebeuren. Mijn kwetsbaarheid ben ik mij bewust. Ik ben verdwaald, van mijzelf. Dat klopt. Heb dat te laat opgemerkt.

Gerards enthousiasme is pijnlijk. (De oude pijn van het structureel afgewezen worden.)

Ik heb alle reden blij te zijn dat ik de stap heb genomen.

Toch ben ik dat niet.

Nog niet.

Gerard heeft waarschijnlijk geregeld dat hij ergens een sleutel kan ophalen, zodat we het huis kunnen bekijken. Hij, die geen enkel initiatief toonde om de scheiding door te zetten, maar wel aangaf te willen stoppen met onze relatie. Hij, die een dubbelleven leidde en gewetenloos naast mij in bed lag, liet alles aan mij over om de scheiding in gang te zetten. Het was duidelijk, hij wilde van mij af en ik mocht bepalen hoe.

Misselijk van de wetenschap welk leven hij werkelijk leefde, kon ik

alleen maar de conclusie trekken dat mijn leven met hem gebaseerd is op een grote leugen. Geen excuus, geen gevoel, maar twee grote onschuldige blauwe ogen die vertelden niet te begrijpen hoe hij moest handelen.

Dus deed ik wat ik moest doen.

Nu heb ik dat wrange gevoel dat hij het is die mijn koffers pakt.

Dat hij voor het eerst na alles wat er gebeurd is, het initiatief neemt voor mijn vertrek.

Gerard komt straks thuis. Ik begin nu met koken.

Ik hou je op de hoogte. Als ik erom denk maak ik foto's en stuur die vanavond nog.

*Liefs,
Emma.*

PS In overleg met Gerard en uitgever behoud ik vooralsnog zijn achternaam als schrijversnaam.

Of had ik je dat al verteld?

Voor de verkoopcijfers, hè!

3.

‘Hij werkt bij de bank en is manager,’ deelt Gerard kort na zijn binnenkomst mee. Hij zit tegenover haar aan de keukentafel en drinkt eerst zijn beker melk leeg, omdat hij dat vanaf zijn jeugd zo gewend is.

‘In het dorp?’

Gerard knikt. ‘Iedereen kent hem. Jaren geleden kreeg hij

de woning uit een erfenis. Hij had zelf net een huis laten neerzetten, maar houdt het huis aan om de prachtige ligging. Mocht hij ooit van gedachten veranderen, dan kan hij daar gaan wonen.'

Zijn monotone manier van praten, het citeren van zinnen, went eigenlijk nooit. Emma probeert aandachtig naar hem te luisteren, maar laat zich, zoals zo vaak, verwarren door zijn onschuldige blik. Alsof hij de wereld om hem heen niet begrijpt.

'Kwam je hem tegen?'

'Een collega kent hem. We hadden het erover en toen ik hoorde dat de huidige bewoonster overleden is, heb ik hem meteen gebeld. Er is een wachtlijst van geïnteresseerden, maar niemand weet wie boven aan het lijstje staat,' voegt hij er met een triomfantelijk lachje aan toe. 'Een kans, dus.' Gespannen schept ze aardappelen op haar bord. Ze heeft het zout vergeten.

Hij zit achter het stuur.

'Hier moet je links.'

Gerard rijdt door.

'Je had af moeten slaan.'

'Zo kan het ook.'

'Volgens mij niet...'

'Laat mij maar.'

Demonstratief vouwt ze de uitgeprinte routebeschrijving dubbel en duwt die in haar zak.

'Heb je de huurprijs gezien?' vraagt hij. 'Die valt mij mee.'

‘Mij ook.’

‘Je zou er binnen een paar weken kunnen wonen.’

Dan is het stil.

Minuten later recht Emma haar schouders. Haar keel keert zich weer tot zijn normale omgang terug, de verstikkende druk voor even verdwenen.

In gedachten controleert ze de dozen op zolder waarin ze huishoudelijke spullen heeft verzameld. Gerard heeft gezegd dat het hem niet uitmaakt wat ze meeneemt. Hij koopt alles wel nieuw. Ze betwijfelt of het in de praktijk zo zal gaan, omdat hij gehecht is aan de dingen die er zijn.

Gerard merkt dat hij verkeerd is gereden. Zijn ogen schieten alle kanten op, terwijl hij haar verzekert dat deze route de juiste is.

Zij zwijgt.

Hij rijdt dezelfde weg terug en op het kruispunt waar Emma hem erop attendeerde dat hij linksaf moest, slaat hij links af. Een lange slingerende B-weg leidt naar de woning. Aan weerszijden zijn sloten, omzoomd met knotwilgen en braamstruiken. Op grote onderlinge afstand van elkaar ziet Emma een paar boerderijen liggen. Dat zouden haar ‘naaste’ burens kunnen worden.

Gerard laat het gaspedaal los wanneer ze het huisje op een paar honderd meter afstand genaderd zijn. Lachend blikt hij opzij. ‘Nou?’

‘Prachtig.’

‘Hier heb je ruimte en een bos op loopafstand van het huis.’ Emma glimlacht, een vergeefse poging om zijn enthousiasme te delen.

Naast het huis staat een auto.

‘Hij is er al,’ zegt hij overbodig. ‘Ik heb verteld dat je dringend een huis zoekt.’

Emma slikt.

Gerard parkeert de auto in de berm. Hij staat al buiten, voordat Emma haar portier geopend heeft. Met tegenzin glijden haar ogen langs de voorgevel, zonder erin te slagen de woning als geheel in zich op te nemen.

Gerard wacht niet op haar. Dat heeft hij nooit gedaan.

Ze volgt.

Een lange, magere man die jonger oogt dan zijn werkelijke leeftijd staat handenwrijvend bij de geopende achterdeur. Er worden handen geschud, namen genoemd.

Walter heet hij. Zijn achternaam heeft ze niet verstaan.

‘Kom binnen.’ Walter maakt met gestrekte arm een zijwaartse beweging. ‘Het huis is nog niet leeg. De familie van de vorige bewoonster is pas begonnen met leegruimen.’

Hij wil haar als mogelijke huurster het huis als eerste laten betreden, maar Gerard stapt haastig voor Emma langs.

Binnen in de bijkeuken hangt een vertrouwde grondlucht, die aan vroeger doet denken. Ze ziet een hoge kist gevuld met aardappels in een donkere hoek. Haar ouders hadden eenzelfde kist onder de keldertrap. De muffe, oeroude lucht geeft haar even het gevoel van thuiskomen.

Terwijl de mannen praten, laat Emma het huis op haar inwerken. De stille energie van de vorige bewoonster is merkbaar aanwezig. Waarschijnlijk omdat het meeste meubilair er nog staat. Degelijk en ouderwets. Aangeschaft in de jaren zeventig.

Zo nu en dan kraken er planken in het oude huis.

Ze wil weten of de vrouw in het huis overleden is.

Walter schudt het hoofd. ‘Ze kreeg een herseninfarct toen ze bij familie was en overleed weken later in het ziekenhuis.’

‘Een geruststellende gedachte,’ lacht Gerard. ‘Ze is nogal gevoelig voor dat soort dingen.’

Emma probeert hem met haar ogen tot zwijgen te brengen. Hij begrijpt haar en vraagt wat haar eerste indruk is.

‘Goed.’

‘Je wilt het?’

Emma voelt zich onder druk gezet en kijkt schuchter in de richting van huiseigenaar.

‘Bedenktijd is toegestaan,’ lacht hij.

‘Maar je wilt toch snel weten of ze het neemt?’ vraagt Gerard.

‘Uiteraard. Er zijn meer gegadigden. Maar je moet zoiets op je in laten werken. Ik neem nooit halsoverkop beslissingen.’

Emma schenkt hem een dankbaar knikje en loopt verder door het huis. De vorige bewoonster liet het huis achter alsof ze, als ze terug zou komen, verder zou gaan met waarmee ze bezig was. Op de overloop naast de trap staat een doos met bij elkaar gezochte schoenen. Bovenop ligt een zwart paar, met hakken voor speciale gelegenheden. Bijna niet gedragen. Een trieste aanblik.

Drie kamers, een eenvoudige badkamer en een zolder met vaste trap. Ze opent alle deuren, zonder een kamer te betreden. Ze kijkt naar het donkerbruine tweepersoons ledikant met bijpassende nachtkastjes en oude dekens die opgevouwen op het voeteneind liggen. Hun taak volbracht, het warmen is niet meer nodig.

De kamer ademt stilte.

Kan ze zich het huis eigen maken?

Emma schuift het gordijn dat als afscheiding voor de zoldertrap hangt opzij, knipt het licht aan en hoort Gerard roepen; of ze van plan is te blijven.

Emma antwoordt niet. In de loop der jaren heeft ze geleerd zich te wapenen tegen zijn wrange humor.

Ze doet het licht uit en sluit het gordijn zorgvuldig. Ze heeft genoeg gezien.

Beneden aan de trap wacht Gerard haar gespannen op. 'En?'
'Ik heb even tijd nodig.'
'Deze kans kun je niet laten schieten.'
Emma richt haar ogen op Walter. 'Een bijzonder huis.'
'Op een adembenemende plek,' vult hij aan.
'Zeker weten.' Ze draait rond in de gang. 'Ik zal moeten
wennen aan het wonen op het platteland. Buren op grote
afstand. Stilte en duisternis. Hier zijn nauwelijks lantaarn-
palen.'
'Dan neem je een hond,' oppert Gerard.
Ze spreekt drie dagen bedenktijd af met Walter.
Gerard begrijpt het niet. 'Daar hoeft je toch niet over na te
denken?'

4.

Hij heeft tijd nodig om te beslissen of hij Guusje wel of niet
moet informeren. Hij rijdt door naar de stad, parkeert zijn
auto in het centrum en belt haar om te zeggen dat hij later
thuiskomt. Even lijkt het alsof ze vragen wil stellen, omdat
zijn uitleg achterwege blijft. Maar ze bedenkt zich.
'Ik wacht op je met eten,' belooft ze.
Zonder iets te zeggen verbreekt hij de verbinding.
In de achteruitkijkspiegel inspecteert hij zijn haren, pakt de
hoed en stapt uit.
Hij loopt dwars over het grote plein naar De Grote Wereld,
een historisch pand waarin een alternatief eetlokaal is gehuis-
vest. Achter verlichte ramen ziet hij nauwelijks bewegende